

Jeg kan jo huske danske regeringer med deltagelse af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og De Konservative i flere år under besættelsen, frem til folket den 29. august tvang regeringen til at gå af. Jamen skulle disse partier måske ikke lige tænke sig lidt om? Er det dem, der skal gå i spidsen med at afvise, at vi hædrer de folk, der sørgede for, at Danmark kom ud af at være en allieret til Nazityskland og blev anerkendt som en modstandernation?

Men man svigter i dag, synes jeg, ligesom man svigter, når der skal graves i arkiver, der viser, om danske regeringer dengang havde et ansvar for slavarbejder i F.L. Smidths fabrikker i Baltikum. Vi kan ikke få adgang til de oplysninger, der skal til for at kunne grave den sandhed frem, og i dag kan vi altså ikke få støtte til forhøjelsen af hædersgaven.

Jeg vedstår, at jeg det meste af mit liv har tilhørt et parti, der på godt og ondt har spillet en rolle i historien – i denne periode absolut en rolle, jeg er stolt af, i andre perioder en rolle, jeg ved gud er knap så stolt af. Men jeg vil også sige, at jeg har forsøgt at lære af historien, blive klogere, og det kunne jeg faktisk godt ønske mig at andre medlemmer herinde gjorde lidt flere forsøg på.

Hvor er selverkendelsen henne hos de partier, som dengang var med til og opfordrede til, at man skulle angive frihedskæmpere, dem, som dengang glemte at informere de 310 internerede kommunister og antifacister, herunder et folketingsmedlem, som sad i Horserøddlejen, som man havde lovet at ville hjælpe, ville garantere beskyttelsen af, men som man bare uden videre lod tyskerne slæbe af sted med? Hovedparten røg til udryddelseslejren i Stutthof, mange kom aldrig tilbage. De, der gjorde, var mærket for livet.

Vi mener, regeringen, de partier, der i dag desværre støtter regeringen, har en mulighed for i forbindelse med det kommende års jubilæum at vise de små 7.000 nulevende modstandsfolk, danske søfolk i allieret tjeneste, overlevende jødiske landsmænd, hvis antal jo dag for dag bliver mindre og mindre, den hæder, de fortjener. Alt andet er pinligt og vil være endnu et led i rækken af de samarbejdende partiers svigt.

Arne Melchior (CD):

Når jeg også beder om ordet i anden omgang, er det bl.a. for at takke kollegerne i de andre forslagsstillende partier, og jeg vil adressere

takken til hr. Aaen, som jo bl.a. meget rigtigt fik sagt her, at det jo ikke kan være et økonomisk problem. Statskassen har det jo mægtig godt. Så det kan jo ikke være et økonomisk problem.

Hr. Behnke sagde, at beløbet jo har bevæget sig. Ja, op til 50 pct. af den oprindelige værdi. Er der noget belæg for at mene, at vore kolleger, som sad i Folketinget i 1945-46, har ment, at det var et beløb, der skulle være aftagende i værdi, efterhånden som inflationen og prisstigningerne kommer? Det kan ikke være rigtigt.

Ved min forberedelse i dag har jeg kigget lidt i de tidligere debatter, og der har jeg set, at De Konservatives ordfører tidligere har givet udtryk for, at hvis forslaget kom fra regeringen, ville man være til sinds at stemme for. Og jeg gjorde så det, at jeg dengang henvendte mig netop til regeringsbænken og sagde: Kom så med det, for så får I jo enstemmighed i huset her. Men regeringen er altså ikke kommet på bedre tanker.

Jeg har så høje tanker om socialministeren, at jeg må sige, at jeg tror, hun sidder og krymper sig og har det smertefuldt. Det har jeg al sympati for. Det har jeg også selv. Ministeren kan vente et spørgsmål i Folketinget, men jeg vil allerede her stille det igen til Venstres og De Konservatives ordførere: Kan de herrer komme i tanke om nogen anden ydelse eller bevilling, som over den tid, den skal løbe, bliver halveret i værdi?

Det er altså det spørgsmål, vi vil anmelde til ministeren i udvalget. Der bliver jo så god tid for embedsmændene til at finde ud af det. De herrer sidder passive, de har kun forberedt sig på at indtage samme standpunkt som sidst og så ikke mere. Ak ja.

Ja, jeg slutter, som jeg begyndte med en tak for sammenhold og samarbejde til de andre forslagsstillende partier.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.